

Ἡ ἰδιόχειρος διαθήκη μου

Ἐπικαλούμενος τὴν εὐλογίαν τῆς Ἀγίας, Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος καὶ τοῦ ἐπωνύμου μου Ἀγίου καὶ τῶν ἀειμνήστων γονέων μου, σήμερον Πέμπτην ἡμέραν καὶ 19ην Σεπτεμβρίου 1985, ἀκυρῶν τὴν ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1975 ὁμοίαν, ἐν τῷ Ὁρμῷ Ὑστερνίων Τήνου, καὶ ἰδιόκωτον ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου τοῦ ἐπικαλουμένου "Σχοινάκι" κατοικίᾳ μου, ἔχων δόξα τῷ Θεῷ ἀκόμη σῶας τὰς φρένας μου καὶ κατ'ἀπολύτως ἐλευθέραν μου θέλησιν ὀρίζω τὰ κάτωθι.

Ἀπὸ τὰ τυχόν εὐρισκόμενα ρευστὰ εἰς χρήμα νὰ πληρωθοῦν τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας μου καὶ τῶν πρώτων μνημοσύνων μου.

Περιουσιακὰ στοιχεῖα ἔχω ἐλάχιστα καὶ μόνον εἰς ἀκίνητα. Τὰ τρία εἶναι ἐκ κληρονομίας τοῦ πατρός μου. Τὸ ἓν, τὴν ἐν Ὁρμῷ Ὑστερνίων ἀποθήκην ἐξαρτημάτων τοῦ ἱστιοφόρου του, τὴν ὁποίαν διεμόρφωσα εἰς μικρὰν κατοικίαν (1 δωμάτιον καὶ κουζίαν μετὰ τουαλέτας), καταλείπω εἰς τὴν Κοινότητα Ὑστερνίων, ἵνα ἐκ τῶν ἐνοικίων τῆς δίδεται καθ'ἑκαστον ἔτος ἓν ἐπαθλὸν εἰς μνήμην τῶν γονέων μου εἰς τὸν πρῶτον μαθητὴν τῆς τελευταίας τάξεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Τήνου, ἢ τοιοῦτου Σχολείου μὴ ὑπάρχοντος ἐν Τήνῳ εἰς τὸν πρῶτον μαθητὴν τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς Πύργου καὶ ταύτης μὴ ὑπαρχούσης εἰς ὃ, τιδὴποτε ἀποφασίσῃ τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Ὑστερνίων. Τὴν ἐπικαρπλίαν τοῦ οἴκου τούτου ἀφίνω εἰς τὸν ἀγαπητόν μου καὶ ἀφωσιωμένον μοι συνεργάτην, ὃ ὁποῖος ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν μὲ ἐξυπηρετεῖ ἐθελοντικῶς κ. Σπυρίδωνα Εὐστρατίου Σημαντήρη ἐφ' ὅου ζῶῃς.

Τὸ δεῦτερον ἐκ πατρός περιουσιακὸν στοιχεῖον εἶναι μικρὸν κτῆμα ~~ἐν~~ εἰς θέσιν Τζιοδεμένη. Τοῦτο καταλείπω μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ σημαντικῆς πηγῆς ὕδατος ἐπίσης εἰς τὴν Κοινότητα Ὑστερνίων, πρὸς ὕδρευσιν τῆς ἢ ὅπως ἄλλως ἀποφασίσῃ τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον. Εἰς τὴν Κοινότητα Ὑστερνίων ἀφίνω ἐπίσης τὸ τρίτον ἐκ πατρικῆς κληρονομίας κτῆμα μου, μίαν παραγγελιάν, μεγάλην μὲν εἰς ἔκτασιν καὶ κατ' ὄνομα (ἔτσι λέγεται) ἄγονον δὲ μέχρι τοῦδε. Ἄν εἶναι ἀξιοποιήσιμον ἂς ἀποφασίσῃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον.

Τὸ μόνον περιουσιακὸν μου στοιχεῖον ~~ἀποκτηθέν~~ ὑπ' ἐμοῦ, εἶναι ἡ κατοικία ἐν τῇ ὁποίᾳ συντάσσω τὴν παροῦσαν. Τὴν οἰκίαν αὐτήν, ἀνεγερθεῖσαν ἐν ἔτει 1962 καὶ συμπληρωθεῖσαν δι' ἐπανειλημμένων προσθηκῶν ἀργότερον, μετὰ τῆς περιοχῆς τῆς, ὀριζομένης διὰ λιθοκτίστου προχείρου περιφράξεως καὶ κατεχούσης χώρον ἀκτίνος ἐξήκοντα περίπου μέτρων, ἔχοντος ὡς κέντρον τὴν οἰκίαν ἐνθα κατοικῶ, τὴν οἰκίαν αὐτήν μεθ' ὅλης τῆς οἰκοσκευῆς καταλείπω διὰ τῆς παρούσης διαθήκης μου εἰς τὸ ὑπὸ ἐπωνυμίαν "Ἅγιος Λαυρέντιος" ἀνεγνωρισμένον Σωματεῖον, ἀνήκον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς, διὰ νὰ χρησιμοποιηταὶ διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθὲν "Πνευματικὸν Κέντρον Νέον Στουδίον" κατὰ τὴν ἀπόλυτον κρίσιν αὐτοῦ. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ μὴ ὑπάρξεως περαιτέρω τοῦ Σωματείου ἢ τοῦ Κέντρου, ἡ οἰκία περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἐν Τήνῳ ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου.

Τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ "Νέου Στουδίου" καὶ τὴν Ἱ. Μονὴν Κεχροβουνίου, ἂν ἀναδεχθῇ κυριότητα τῆς οἰκίας μου, παρακαλῶ νὰ ἐκτελοῦν τὸ ἐτήσιόν μου μνημόσυνον, μνημονεύοντες

καί τῶν γονέων μου, ὡς καί τῶν εὐεργετῶν μου: Μάνθου καί Γεωργίου τῶν Ριζαῶν, Ἀνθίπης Χρυσοχοΐδου καί συγγενῶν Θεοδώρου Μανούση τοῦ Σιατιστέως καί συγγενῶν καί τέλος Εὐστρατίου, Αἰκατερίνης καί Ἰωάννου τῶν Μυτιληναίων.

Τήν ἐπικαρπίαν τῆς οἰκίας μου μεθ' ἧς τῆς οἰκοσκευῆς καί τῆς περιοχῆς της, μετὰ τόν θάνατόν μου θά ἔχη ἐφ' ὅρου ζωῆς ἡ πολυαγαπημένη μου καί ἀφωσιωμένη εἰς τόν Κύριόν μας καί πολύτιμος δι' ἐμέ συνεργάτις μου Θεανῶ Κωνστ. Κωνσταντοπούλου, ἡ ὁποία ἀπό πολλῶν ἐτῶν μοῦ ἔχει ἐθελοντικῶς προσφέρει ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας ὄχι μόνον ὡς γραμματεὺς, ἀλλά καί μετὰ τήν ἀπό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν παραίτησίν μου ὡς οἰκοκυρά καί ὡς διαθέτουσα καί ὁδηγοῦσα τό αὐτοκίνητόν της πρὸς ἐξυπηρέτησίν μου κ.ἄ. κ.ἄ.

Ἀπό τὰ ἐναπομείναντα εἰς ἐμέ βιβλία μου, μετὰ τήν ὑπ' ἐμοῦ ἰδρυθεῖσαν Βιβλιοθήκην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκ τριῶν χιλιάδων τόμων, δωρεάν μου, καί ἀπό ὅσα ἐν τῇ μεταξὺ ἀπέκτησα, παρακαλῶ τήν κ. Κωνσταντοπούλου, ὅπως κρατήσῃ ὅσα τήν ἐνδιαφέρουν, τὰ ὑπόλοιπα ὅσα μὲν νομίσῃ ὅτι ἐνδιαφέρουν τὰ μοναχὰς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Κεχροβουνίου νά τὰ ἀποστείλῃ εἰς αὐτήν, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εἰς ἐκποιήσῃ τήν Βιβλιοθήκην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά τὰ παραλάβῃ.

Εἰς τοὺς πολυπληθεῖς κατὰ σάρκα συγγενεῖς μου, ἐπειδὴ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ἀφίσω σ' αὐτοὺς ἰσάριθμα ἐνθύμια καί ὅλοι μοῦ εἶναι ἐξ ἑσσοῦ ἀγαπητοί, τοὺς ἀφίνω τήν θερμὴν μου ἀγάπην καί τὰς ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου εὐχὰς καί τοὺς παρακαλῶ, ὅπως καθ' ὃν τρόπον μέχρι τοῦδε ἔτσι καί μετὰ τόν θάνατόν μου νά μὴ χρησιμοποιήσουν ἰδιοτελῶς τήν πρὸς ἐμέ συγγενειάν των, εὐχομαι δὲ εἰς αὐτοὺς νά βαδίζουν εἰς τήν ζωὴν τήν ὁδὼν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Θά ἐπεθύμουν πολὺ νά μοῦ ἦτο δυνατόν νά ἀφίσω ἀπὸ ἓν ἔστω καί εὐτελές ἐνθύμιον εἰς τὰς χιλιάδας τῶν κατὰ τήν μικράν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου φίλων καί συνεργατῶν, τοὺς ὁποίους μοῦ ἐχάρισεν ἡ πρὸς ἐμέ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αἰσθάνομαι πρὸς αὐτοὺς βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην καί πολλήν ἀγάπην διὰ τήν ἰδικήν των ἀγάπην, διὰ τόν ζῆλον των, διὰ τήν ἀνιδιοτέλειαν, τήν αὐταπάρνησιν καί τήν ἀφοσίωσιν, μέ τήν ὁποίαν συνειργάσθησαν εἰς τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου καί οὕτω κατέστησαν δυνατὴν τήν πραγματοποιήσιν των. Κληρικοὶ καί λαϊκοὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τήν εὐλογίαν ὥστε νά συνεργασθῶμεν τόσον ἁρμονικῶς καί ἐπιτευχθῶσιν ὅσα ἐπετεύχθησαν τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καί ἔξω αὐτῆς. Εἰς τόν παμμέγιστον αὐτόν ἀριθμόν τῶν συνεργατῶν καί φίλων καί ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, τῶν ὁποίων τό ἔργον καί τὰ ὑπ' αὐτῶν ἐπιτελεσθέντα γνωρίζει ἐπακριβῶς ὁ Θεός, εὐχομαι Ἐκεῖνος νά τοὺς ἀποδῇ τὰ βραβεῖα τὰ ὅποια τοὺς ἀνέκουν. Θά μοῦ ἐπιτρέψουν δὲ ὅλοι αὐτοὶ οἱ συνεργάται ἐνδεικτικῶς καί ὡς εἰς ἀντιπροσώπους των νά ἀφίσω ἐνθύμια τινα εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν συμβολικῶς.

Πρῶτον, εἰς τόν ἱατρόν κ. Σοφοκλῆν Χατζηδάκιν, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν ἀνυπολογίστων μόχθων του κατέστησε μετὰ τῶν χιλιάδων συνεργατῶν καί συνεργατῶν του δυνατὴν τήν διαξαγωγὴν τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου τῆς "Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης" τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἀφίνω ἓνα χρυσοῦν ὠρολόγιον μετὰ τοῦ χρυσοῦ βραχιολίου του, τὰ ὅποια μοὶ ἐδῶρσεν ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ποιμῆν.

Τό ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον τό δωρηθὲν μοι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου Ὁμονοίας, εἰς τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Βρασθένης κ. Δημήτριον,

τό ἀρχιερατικὸν ἐγκόλπιον τό δωρηθὲν μοι τῇ 28.8.1966 ὑπὸ τοῦ Σεβ, Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Τιμοθέου εἰς τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Εὐρίπου κ. Βασίλειον,

ἐν ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον ρωσσικοῦ τύπου εἰς τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀχελώου κ. Εὐθύμιον,

ἕτερον πανομοιότυπον μέ τό προηγούμενον εἰς τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀνδρούσης καί καθηγητήν Πανεπιστημίου κ. Ἀναστάσιον,

εἰς τόν πανοσ. ἀρχιμανδρίτην κ. Σωτήριον Τράμπαν ἕνα ἐπιστήθιον σταυρόν ρωσικῆς τέχνης,

τήν μαύρην μου ράβδον (μπαστούνι) κατασκευασθεῖσαν ἐκ κλάδου τοῦ ὑπό τοῦ ἁγίου Γερασίμου φυτευθέντος παρά τῇ ἐν τῇ Μονῇ του πλάτανον καί δωρηθεῖσαν μοι κατὰ τό εἰς τό σκήνωμα τοῦ Ἀγίου τῇ 16.8.71 γινόμενον προσκύνημά μου εἰς τόν πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Πατρίκιον Καλεώδην,

τόν ἐπιστήθιον σταυρόν, τόν δωρηθέντα μοι ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ εἰς τόν ἀρχιμ. κ. Μάξιμον Ψιλόπουλον,

εἰς τό Μουσεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖον χάριν τῆς ἱστορίας της ἡξιώθη νά ἰδρύσῃ, ~~ἐντός τῶν μέχρι τοῦδε ὑπ' ἐμοῦ δωρηθέντων~~ ἐντός τῶν μέχρι τοῦδε ὑπ' ἐμοῦ δωρηθέντων, καταλείπω καί τά ἑξῆς:

α) τήν ἀνοιχτόχρωμον ράβδον (μπαστούνι) μέ τήν ἀργυρᾶν λαβήν ἐνυπόγραφον, ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει μοι δωρηθεῖσαν μοι ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου καί προερχομένην ἐκ τοῦ προκατόχου του Ἰωακείμ τοῦ Γ',

β) ἐν ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ, δωρηθέν μοι ἐπὶ τῇ εἰκοσαετηρίδι ἀπό τῆς χειροτονίας του,

γ) ἐν ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ἀλεξίου ἐπὶ τῇ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἐκλογῇ μου.

δ) δύο ἀρχιερατικά ἐγκόλπια καί ἕνα ἐπιστήθιον σταυρόν ἐντός θήκης φερούσης τά ἐκ σμάλτου ἀρχικά γράμματα ΠΠ, τοῦ Πατριάρχου Μόσχας Ποιμένος, δοθέντα μοι ἐπὶ τῇ κατὰ τό 1972 ἐπισήμῃ εἰς Ἀθήνας ἐπισκέψει του.

Εἰς τήν Ἐκθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρυμάτος τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου, ἐντός τῶν μέχρι τοῦδε ὑπ' ἐμοῦ δωρηθέντων, καταλείπω ἵνα ἐκτεθῶσιν εἰς αὐτήν

α) τήν ἀρχιερατικὴν στολήν πλήρη, τήν ὁποίαν μοί ἐκληροδότησεν ὁ ἀείμνηστος Γέροντάς μου καί προκάτοχός μου Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσάνθος,

β) τήν ἐν χαλκίνῃ θήκῃ Μίτραν,

γ) τήν μαύρην ἐξ ἐβένου μέ ἀργυρᾶν λαβήν ράβδον, ἀμφότερα (β' + γ') τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνθου)

δ) τό ἀρίστης λαϊκῆς τέχνης τετράρραγγελον διὰ χειρός τυπωθέν ἐν Βενετίᾳ τῇ 1811, καταλειφθέν μοι ὑπό τοῦ συζύγου τῆς Πραγκιπίσσης Μαρίας Ναυάρχου Παύλου Ἰωαννίη,

ε) ἕνα ἐπίχρυσον Σταυρόν Ἀγιασμοῦ μετ' ἐνθέτων Ἀγίων Λειψάνων, δωρηθέντα μοι ὑπό τῆς Βασιλομήτορος Ἑλένης τῆς Ρουμανίας καί

στ) Ἀρίστης τέχνης ἀργυροῦν μυροδοχεῖον.

Α') Τήν ἐρυθρόχρυσον ἀρχιερατικὴν μου στολήν, τήν ὁποίαν μοί εἶχε δωρήσει ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κεχροβουνίου, ἵνα τήν περιβληθῶ κατὰ τήν τελετὴν τῆς ἐπισήμου ἀναγνώρισεως τῆς Ὁσίας Πελαγίας ὡς Ἀγίας,

Β') Τήν ἀρχιερατικὴν μου ράβδον (πατερίτσαν) καί τήν ἐν δερματίνῃ θήκῃ Μίτραν καταλείπω εἰς τήν ἱερὰν ταύτην Μονήν, ἵνα παραμένωδιν ἐσαεὶ εἰς τό ἐκεῖ παρεκκλησίον τῆς Ὁσίας.

Εἰς τοὺς ἐκ τῶν συγγενῶν μου κληρικούς α) Ἀρχιμ. Νικόλαον Πρωτοπαπᾶν ἀφίνω τά δικηροτρίκηρά μου, β) τόν π. Φίλιππον Μίσην πῇν ρωσικῆς Τέχνης εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καί γ) τόν π. Νικόλαον Κοτσώνην ἐν ἐπίχρυσον θυμιατήριον.

Είς τόν ιερόν Ναόν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τῶν Ὑστερνίων, ὅπου ἐγεννήθην ἀφίνω τήν χρώματος μώβ ἱερατικήν μου στολήν καί εἰς τόν ιερόν Ναόν τῆς Ἀγίας Τριάδος Καρδιανῆς, ὅπου ἐθελοντικῶς ἐφημέρευσα ἐπί τινά ἔτη, ἀφίνω τήν λευκήν θερυνήν ἱερατικήν μου στολήν, εἰς δέ τό ἐφημέριον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ὑστερνίων ἀρχιμανδρίτην Κύριλλον Ἀλοῖμονον ἐπιστήθον σταυρόν ἐκ φίλντισι, δῶρόν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου, ἕνα ἐπιστήθια σταυρόν πεποικιλμένον διὰ πολυτίμων λίθων, ἀρίστης ρωσικῆς τέχνης, δῶρον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου, εἰς τόν πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτην κ. Γρηγόριον Μαραγκόν, Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου καί ἕνα σταυρόν εὐλογίας ἐντός θήκης εἰς τόν ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομον Εὐνόν.

Τήν μικράν μου λέμβον μετά τῆς βενζινικίνητου μηχανῆς της εἰς τό πνευματικόν Κέντρον τό "Νέον Στοῦδιον".

Ἀπαντα τά ἱερὰ σκεύη, τά ὅποια ἐχρησιμοποιοῦν κατά τὰς ἱερὰς θείας λειτουργίας καί ἱερὰς Ἀκολουθίας, τὰς ὁποίας ἐτέλουν ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου τῆς κατοικίας μου, ὡς καί τὰ σχετικά βιβλία καί ὁ περὶ αὐτό λοιπός διάκοσμος μετά τῶν ἱερῶν ἐπ' αὐτοῦ καί περὶ αὐτό ἱερῶν εἰκόνων, παρακαλῶ νά παραμείνωσι ὡς ἔχουσι. Ἐπίσης ἡ οἰκοσκευὴ τῆς κατοικίας μου, ὅσον καί τῆς τοῦ μικροῦ οἰκίσκου (ἐκτός τῶν εἰς τόν κ. Σπ. Σημαντήρην ἀνηκόντων, ἥτοι ψυγείου κλπ.) παρακαλῶ νά παραμείνη ἀνέπαφος καί νά μὴ ἀπομακρυνθῇ οὐδέν ἐξ αὐτῶν, πλὴν τῶν ὡς ἄμω εἰς συνεργάτας, ἀδελφούς ἐν Κ^ψ καί συγγενεῖς μνημονευθέντων νά δοθῶσιν.

Εὐγνώμονῶ ὅλους ὅσους παρεστάθησαν εἰς τὴν ὀρφανίαν τῆς ἀειδέτου μου μητρὸς μου καί ἐμοῦ, ἰδίως τῶν Ριζαρῶν Μάνθου καί Γεωργίου, χάρις εἰς τοὺς ὁποίους ἐσπούδασα εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολήν, τόν θεῖον μου καί τὴν θεῖαν μου Εὐστράτιον καί Αἰκατερίνην Μυτιληναίου, ὁποῖοι μέ παρέλαβον εἰς τὴν οἰκογένειάν των καί μέ εἶχον ὡς τό τρίτον τέκνον των μέχρις ὅτου συνεπλήρωσα τὰς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ καί τοῦ τότε "Ἑλληνικοῦ" λεγομένου Σχολείου καί εἰσήχθην κατόπιν εἰς τὴν Ριζάρειον, τόν υἱόν των Ἰωάννην Μυτιληναῖον, πού μοῦ ἐφέρετο ὡς κατὰ σάρκα ἀδελφός μου, ὁ ὁποῖος, ὅπως καί ἡ ἀείμνηστος δι' ἐμέ Ἀνθίπη Χρυσοχοΐδου καί ἡ ἀνεψιά αὐτῆς Ἐριέτα Βέγλερ μοί συμπαρεστάθησαν κατὰ τό διάστημα τῶν πρώτων ἐτῶν τῶν ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ σπουδῶν μου, τέλος τόν θεόδωρον Μανούσης τόν Σιατιστέα, τό κληροδότημα τοῦ ὁποίου ἐπέτρεψε νά ἔχω τὰς ἐν Γερμανίᾳ καί Ἀγγλίᾳ σπουδὰς μου.

Παρακαλῶ ἐπίσης ὅλους, ὅσους ἐν τῇ ἐν ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων μου εἴτε ἡδίκησα, εἴτε καί ἀπλῶς ἐπὶ κрана, νά μέ συγχωρήσουν. Τοὺς διαβεβαιῶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, πρὸ τοῦ ὁποίου θά κριθῶ, ὅτι οὐδέποτε ἐνήργησα μέ κακὴν πρόθεσιν. Ἐνήργησα ὡς ἐνήργησα εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, εἴτε ἐκ πλάνης, εἴτε διότι τοῦτο, ὡς ἐνόμιζα, ἐπεβάλλετο ἐκ τῶν συγκεκριμένων εἰς τὴν περίπτωσιν καθηκόντων μου.

Ἐπίσης διαβεβαιῶ ὅσους καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἐνήργησαν ἢ εἰργάσθησαν ἐναντίον μου, ἰδίως δέ ἐσυκοφάντησαν ἢ ἐκακολόγησαν εἴτε ἐμέ προσωπικῶς, εἴτε ὅ,τι ὁ θεὸς μέ ἡξίωσε νά ἐπιτελέσω ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Του καί τοῦ ἔθνους μας, ὅτι τοὺς ἔχω ἤδη συγχωρήσει ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδίας μου, διὰ νά δύναμαι νά ἐλπίζω, ὅτι καί ὁ θεὸς θά μέ συγχωρήσῃ διὰ τὰ πολυπληθῆ ἀναρτήματά μου, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν μακράν ζωὴν μου ἐπεσώρευσα ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου. Παρακαλῶ δέ τόν πανοικτίρμονα θεόν, ὅπως καί Αὐτός συγχωρήσῃ ὅλους διὰ τῆς ὡς ἄνω διαγωγῆς των ἔβλαψαν τὴν Ἐκκλησίαν καί ἐγιναν ἀφορμὴ νά σκανδαλισθοῦν συνειδήσεις καί νά μωμηθῇ τό πανάγιον Ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Εἰς τόν προϋστάμενον τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου "Νέον Στοῦδιον" Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Νικόδημον ἀναθέτω τὴν κατ' ἔτος ἐκτέλεσιν τῶν μνημοσύνων μου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς

ψυχῆς μου, τά ὅποῖα παρακαλῶ νά εἶναι ἀπλᾶ καί ἀπέριττα.

Ἐπίσης ἀπέριττος καί ἀπλῇ, ὡς ἀναξίου μοναχοῦ, ἐπιθυμῶ νά γίνη καί ἡ κηδεία μου, Ἦτοι, πρῶτον, μετὰ τό ἐκ τοῦ Παναγίου Τάφου σάββανόν μου νά περιβληθῶ ἕνα ἀπλοῦν ζωστικόν καί μίαν δερματήνην ζώνην, ὡς κάλυμμα δέ τῆς κεφαλῆς νά ἔχω ἕναν σκουφον μου. Ἡ ^{ἐν} ἐξόδιος Ἀκολουθία μου παρακαλῶ νά ἀναγνωσθῇ εἰς τόν ἐν Ὑστερνίοις Ἱερὸν Ναόν τῆς Παναγίας τῆς Εὐβλεπούσης, εἰς τὴν ὁποῖον συνήθιζαν νά ἐκκλησιάζωνται ἡ ἀείμνηστος μητέρα μου ὡς κόρη καί οἱ ἀείμνηστοι γονεῖς τῆς Ἰωάννης καί Πηνελόπῃ Ρήγου. Ἡ Ἀκολουθία νά ἀναγνωσθῇ ὑπὸ ἐνὸς μόνον ἱερέως, κατὰ προτάμῃσιν τοῦ ἑσπυμερίου Ὑστερνίων, καί ~~νὰ~~ μή ἐκφωνηθοῦν οὔτε ἐπικηδεῖοι οὔτε ἐπιτάφιοι λόγοι. Τέλος ἡ σορός μου νά ταφῇ εἰς τό παρὰ τὴν θέσιν κύλοι παρεκκλήσιον τῆς οἰκογενείας μας, τό τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, ὅπου, εἰ δυνατόν, νά γίνωνται καί τὰ ἐτήσιά μου μνημόσυνα.

Διὰ τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν πάντων τῶν ἀνωτέρω παρακαλῶ νά μεριμνήσῃ ἡ ἀγαπητὴ μου Κα Θεανῶ Κωνσταντοπούλου καί ἐν ἐλλείψει ταύτης ὁ ἀγαπητός μου καί Σεβασμιώτατος κ. Νικόδημος ἡ οἱ Διάδοχοί του, διότι τό μέλλον εἶναι ὁδῆλον καί ἀνεξίτηλον αἱ βουλαί τοῦ Ὑψίστου.

Ταῦτα ἐν Ὁρμῇ Ὑστερνίων, τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1985

Ὁ πρόην Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος